

Kaiser László

Aforizmak, megállapítások, meglátások

Az ember sok jó és sok rossz tulajdonsága mellett alapvetően lusta és anyagi. Ez a kettő garantálja a számítógép totális térhódítását. Fizetni sem kell, hogy annyi mindent különösebb fáradság nélkül megismerjen, meglásson, megszerezzen az ember.

A nagy hőség olyan, mint a depresszió. Tudod, hogy vége lesz, de nem hiszed el.

Vannak emberek, akiknél nagy hiba esetén is érdemes szeretettel teli viszonyban maradni, s vannak, akiknél egy kis hiba is elég, hogy ne engedj közel magadhoz, ne maradj vele kapcsolatban. A döntés? Elv, alkat, belső hang, anyagi dolgok, szeretet, korábbi hibák stb. Lényeg: dönts!

Írni szinte mindenki tud, jól írni sokan, jelleme kevésnek van.

Matatunk önmagunk körül, matatunk önmagunkban, hogy hessentsük el komor gondolataink végső konklúzióját: egyszer el kell menni... S minél ritkábban jut ez eszünkbe, annál kevésbé vagyunk boldogtalanok, vagy annál inkább vagyunk talán boldogok...

Rettenetes az olyan emberek közelsége, netán a velük való hosszas együttlét, nem beszélve az együttéléstől, akiknek a gondolkodásmódjával, életmódjával nem értünk egyet.

Vagyok-e eléggé értékes, szeretnek-e engem eléggé? – ez a kérdés minden normális ember szinte napi kételkedése, de legalábbis gyakori.

Az emberiség története arról szól, hogy bizonyos emberek átvernek bizonyos embereket, illetve bizonyos népek, népcsoportok átvernek bizonyos népeket, népcsoportokat. Azokban a korokban és korszakokban, években és évtizedekben, amikor ez kevésbé sikerül, mint máskor: szerencse annak, aki akkor élt...

Egy átlagosan tisztességes és normális ember végső fokon szeretetre és tiszteletre vágyik. Aki sokat kap ebből, viszonylag boldog, aki keveset, boldogtalan.

Az igazi szeretet mindig cselekvő és találékony.

A baj akkor válik teljesen egyértelművé egy kapcsolatban, amikor az egyik fél rádöbben, hogy a másik fél nélkül jobban és nyugodtabban érzi magát. Hogy ereje és kedve van. Nélküle.

Nem a szörnyűség szüli a mélységet, a mélység a szörnyűséget.

A butaság a rosszindulattal keveredve hihetetlen éleselméjűségre képes.

Hagyjuk a zseniket. Vannak tehetségesek és nagyon tehetségesek.

Van, aki úgy tud elkezdni valamit, ha látja a végét. Ne becsljük le az ilyen embereket, rövid távon nagy teljesítményre képesek, vagy minden értékükkel együtt az utolsó pillanatra hagynak mindent.

Aki olvasás nélkül élt – nem élt! Aki olvasás nélkül él – nem él!

Nívós irodalmi beltenyészet – ennyit egy könyvről, minden más szócséplés!

Ha folyamatosan bíralsz valakit, vagy igazad van vagy nincs igazad, vagy irritál a kritizált személy.

A férfi-nő kapcsolat minimuma és az esetleges viszonylagos boldogság és működés záloga: valamilyen szintű szexualitás, szellemiség és szerelem, ill. szeretet. Ha a háromból kettő megvan, még jó, ha egy, van remény, ha egy sincs: minden reménytelen. Vagy el sem kell kezdeni, vagy azon nyomban be kell fejezni a kapcsolatot.

Van egy pont, amikor az emberek szemében meg lehet látni a halált. Egész pontosan a félelmet. Ennek oka lehet a kor, betegség, hozzátartozó elvesztése vagy éppen a belső feladás. Van innen visszaút, de ritkán.

Sokan az aljasságnak és az ürességnek olyan fokán vannak, hogy sosem jöhetnek rá, hogy milyen aljasok és üresek.

Az öregedés biztos jele: egyre fontosabb az emberekkel való beszélgetés. A másik: hirtelen odafigyelés az ételek ízére, minőségére.

A lelketlenség nem szép tulajdonság, de hát vannak lelketlen emberek. A legnagyobb baj, hogy a lelketlen emberből könnyen lehet gonosz. Egyébként az érzélgősökből is.

Akárki akármit mond: az embernek csak az fontos, akivel rendszeresen vagy viszonylagos rendszertelenséggel tart kapcsolatot.

Akinek nincs tudása, másképpen fogalmazva tudásvágya: boldogtalanságra és megaláztatásra kárhóztatja önmagát.

Egészséges ember nem szereti, nem szeretheti a konfliktust. Legföljebb vállalja, mert más nem tehet...

A hazugsághoz szinte mindenki elég okos, értelmes és találékony.

Nem könnyű együtt lenni vagy élni a primitívséggel, de lehet. Kivéve, ha diktálni kezd vagy akar.

Nem csupán a félművelt ember veszélyes. Legalább ennyire, ha nem jobban, a féltisztességes. És akkor még itt vannak a rettenetes féltehetségek.

Ha nagyon öreg emberrel találkozol, olyan, mintha a halál előszobájában járnál. Ezért van az ösztönös idegenkedés, amit még a humánus, a szeretet sem képes legyőzni.

Hogy az emberben mekkora szeretet van, mint lehetőség: igazán a gyereke mutatja meg, esetleg a nagy szenvedés és a halál...

Az ember talán akkor hal meg először, amikor rádöbben: a gyerekének is jobb, ha a szülő elmegy egyszer.

Az életnek talán nincs más értelme, mint saját szenvedéseim és fájdalmaim fokozása nélkül segíteni mások szenvedésein és fájdalmaim.

Egyre inkább úgy érzem, hogy a halálról nem tudunk semmit, csak hazudunk róla.

A provokáció sokszor nem más, mint az elvesztéstől való félelem. A provokáció nagysága egyenes arányban van a szűkülő félelem nagyságrendjével.

Nem a nagy baj a baj igazán egy kapcsolatban, hanem amikor a kis bajok és szókások kezdenek idegesítővé válni. Ilyenkor dönt az intelligencia és a múltakban fölhalmozódott vagy éppen nem fölhalmozódott szeretet.

Vannak emberek, akik működnek, működnek, sokszor még rendesek is, s egyszer csak rádöbbsz: mélyen aljas emberi üzem. És van a fordítottja is, sok gyarlóság, hiba, s itt arra jössz rá: valójában milyen mély ember.

A kapcsolaton, kapcsolatokon belüli biztonság még nem feltétlenül szeretet és végképp nem szerelem.

Nagy kérdés, hogyan őrizd meg a humánusod magadban, ha a másik totálisan antihumánus!

A kulturális egység hiánya bármely közösségben elsősorban káros és csak másodsorban a sokszínűség érdekessége.

A családi életben kell leginkább háttérbe szorítani a mindenki ott lévő tudatalattit.

Az őszinteség, a személyiség titkait, elmondhatatlan vonatkozásait mégis megőrző őszinteség az egyik legfontosabb, evidens módon, minden kapcsolatban. Leginkább talán a szülő-gyermek kapcsolatban.

A szülő olyan, mint a közlekedés szabályozása. Először torlaszokat és utakat mutat, utána már csak útjelző táblákat – végül a táblák emlékét. Akkor már ellenőrzés – legfőképp gyermeke lelkiismeretében. Ha van...

Bizonyos életkor fölött talán csak egyetlen erkölcsi parancs van: minél tovább élni, de semmiképpen sem más rovására.

A szeretet első megnyilvánulása az evidens elvárások betartása.

Mindenkinek megkeményedik a szíve anyja, apja halála után. Zuhan – rövid időre, hosszan vagy végleg. Nekem a hosszan a legelfogadhatóbb.

Sajnos az értelmiségiek egy része helyezkedő diplomás.

A politika az amúgy is értelmezhetetlen világot még inkább azzá teszi.

Érték, nem érték, igaz, nem igaz: ebben a szellemi és gyakorlati mozgástérben próbál létezni valaki. S döbbenet látja, tapasztalja, hogy a körötte levők sokaságát az érdek és a zsigeri ösztön, ízlés (ízléstelenség) mozgatja.

Közhely, nem közhely: az életben az élet a legfontosabb. Nem más élete rovására. Tehát minél tovább élni és mást, akit lehet, ehhez hozzásegíteni: nincs ennél fontosabb.

Nem az a legnagyobb tragédia egy kapcsolatban, ha az egyik gyűlölni kezdi a másikat, hanem az, ha valamelyik vagy mind a két fél önmagát kezdi gyűlölni.

Minden ember kisebb-nagyobb mértékben a saját képmására akarja formálni a világot: gyerekét, családját, környezetét – mindent. Ha tagadja, akkor meg hazugá, tehát így is a saját képmására.

